

Med den stedfindende Stemmegivning valgtes Rotwitt med 66, A. Hage med 64 og Tscherning med 61 af 68 afgivne Stemmer.

Derpaa gif man efter Dagsordenen til 3die Behandling af Udkast til Lov om en extraordinair Pension for Generallieutenant S. C. S. v. Hedemann. (2den Behandling findes i Tidensens Nr. 51 Sp. 761.)

Intet Ændringsforslag var stillet, Ingen begjærede Ordet, og Lovudkastet blev, efterat være blevet oplæst i den Skikkelse, hvori det var blevet forelagt (See Anhanget Sp. 437), vedtaget eenstemmigt med 68 Stemmer, og vil nu blive oversendt til Landstthinget.

Det følgende Nummer paa Dagsordenen var 2den Behandling af „Udkast til Lov om Udskrivning til Landkrigstjenesten for Aaret 1856“. (1ste Behandling findes i Tidensens Nr. 4 Sp. 38, Betænkningen i Anhang B. Sp. 129 ff.)

Foruden det Ændringsforslag af Udvalgets Mindretal til § 1, som findes i Slutningen af Betænkningen, og som er saalydende:

„I 3die Linie“ (af det fra Regjeringen omdeelte, Ate Linie af det i Anhanget trykte Lovudkast), sættes istedetfor „Armeens Linie“ „Armeen“
være ingen Ændringsforslag fremkomne.

Samtlige Lovudkastets Paragrapher tillige med det nævnte Ændringsforslag sættes under Et under Forhandling.

Ordføreren (Damkier): Thinget vil have lagt Mærke til, at Udvalgets Fleertal har indstillet at antage det foresliggende Lovudkast i den Form, hvori det er kommet fra Regjeringen. Derimod har et Mindretal afgivet en særskilt Betænkning og derpaa støttet et Ændringsforslag. Jeg skal tillade mig at opholde mig noget ved denne Betænkning og Ændringsforslaget, thi jeg faaer derved Leilighed til at udvikle, paa hvilken Dpfattelse af Lovforslaget Fleertallet har støttet sin Indstilling til Thinget. Naar man gjennemlæser

den af Mindretallet afgivne Betænkning, troer jeg, man vil finde, at der er en mærkelig Modsigelse imellem dens Begyndelse og dens Slutning. Det ærede Mindretal har i Begyndelsen udviklet, hvorledes Bestemmelsen i Lovudkastets § 1 har de farligste og skadeligste Følger, idet nemlig det ærede Mindretal mener, deels, at deraf vil følge, at de Formaal, som en velorganiseret Armeé har, ville være saa langt fra at blive opnaaede, at de tværtimod ville blive modarbejdede, deels, at deraf vil opstaae Splid mellem Krigsministeren og den lovgivende Magt, men i Slutningen af Betænkningen siger det ærede Mindretal, at, naar man vil lægge note Mærke til Bestemmelsen i § 1, saa er den baade i Fredstid og i Krigstid uden al Betydning. Dette kan jeg imidlertid ikke forstaae, og jeg troer, at det ærede Mindretal her er i en aldeles uoploselig Modsigelse med sig selv, thi en Bestemmelse, som baade i Fredstid og i Krigstid er uden al Betydning, hvilket det ærede Mindretal endog udtaler 2 Gange, kan, forekommer det mig, i sine Følger hverken være skadelig eller gavnlig. Jeg synes derfor, at det er umuligt, at man kan være enig med den ærede Forslagsstiller baade i Slutningen og i Begyndelsen af hans Betænkning. Derimod kan man være uenig med ham i begge Dele, og Fleertallet maa saaledes erkjende paa en dobbelt Maade at være uenig med det ærede Mindretal. Vi have nemlig fundet, at denne Bestemmelse i § 1 er saa langt fra at være uden Betydning, at den tværtimod har en meget væsentlig og vigtig Betydning for de Udskrevne; thi den sætter Krigsbestyrelsen istand til at hjempermittere de Folk, der have ligget til Tjeneste i den Tid, Armeéplanen foreskriver, og befrier den fra den Nødvendighed at beholde dem langt ud over dette Tidspunkt. Det forekommer os altsaa, at den Betydning, som denne Bestemmelse har, er meget stor og meget gavnlig. Ligeledes ere vi, hvilket allerede følger af det, jeg har sagt, uenige i hvad det ærede Mindretal har sagt i Begyndelsen, nemlig, at Paragraphen har skadelige og farlige Følger; vi troe, at de skadelige Følger, som Mindretallet med megen Barme udleder, hidrøre fra en mindre correct Dpfattelse af det